

[Socialministeren.]

udgitt paa 117 000 Kr., forhøjet med et 25 pCts Tillæg i Henhold til § 31, eller i alt 146 000 Kr. Videre mener man absolut ikke at kunne gaa, og man mener tillige, at en saadan Forhøjelse maa kunne faa de berettigede Klager til at forstumme.

Det tredje Punkt, som man har drøftet, drejer sig om Indførelsen af offentlig og mundtlig Procedure ved Invalidenævnet og Invalideraadet. Jeg har i det andet høje Ting udførligt redegjort for, hvorfor jeg ikke kan gaa med til denne offentlige og mundtlige Procedure. Der er ikke Spor af Tvivl om, at det vilde faa meget vidtrækkende Konsekvenser i dansk Sociallovgivning i øvrigt, at det samme Krav meget hurtigt vilde blive rejst baade med Hensyn til Ulykkesforsikringsraadet og med Hensyn til Invalidforsikringsretten, maaske ogsaa andre Steder; men alene hvis man rejste det for de to Institutioners Vedkommende, vilde det dreje sig om offentlig og mundtlig Forhandling i Masser af Tusinder af Sager om Aaret. Det vilde betyde en meget voldsom Fordyrelse af Administrationen paa disse Omraader, og i al Almindelighed kan jeg ikke se andet end, at den nuværende Administration, saadan som vi har ordnet den herhjemme, hvor det er alsidigt sammensatte Forsamlinger, der afgør disse Spørgsmaal, er fuldt forsvarelig. Jeg har derfor maattet afvise dette principielle Krav fra Krigsinvalidforeningens Side; men som det fremgaar af Folketingsudvalgets Betænkning, er jeg gaaet ind paa at foreslaa en Ændring i Loven ved § 5 i mit Forslag, hvorefter man i videre Omfang endnu kan tilsige Invalider til at give Møde baade for Invalidenævnet og for Invalideraadet, saa at de nødvendige Rejseudgifter betales henholdsvis af Nævnet eller af Raadet, hvad der hidtil ikke har været nogen Mulighed for. Herved mener jeg, at man har raadet Bod paa de Vanskeligheder, som er opstaaet hidtil ved, at man ikke har kunnet praktisere disse Tilkaldelser.

Det fjerde Krav, som man har rejst og drøftet i de forløbne Aar i stigende Udstrækning, er Kravet om, at det ene Medlem af Invalidenævnet skal være en sønderjysk Læge, der selv har deltaget i Krigen. Nu er der ingen, som vil være i Tvivl om, at naar man har fundet en tilstrækkelig videnskabeligt og sagligt kvalificeret Læge, vil det kun være en yderligere Fordel, om denne Læge samtidig har været Krigsdeltager og derved er bekendt med adskillige af de Forhold, der kan faa Betydning ved Sagernes Afgørelse. Jeg har

derfor ogsaa, som det fremgaar af Folketingsudvalgets Betænkning — efter at jeg privat, om jeg saa maa sige, for Udvalget har gjort Rede for, hvilke Læger der kan være Tale om, et Spørgsmaal, der ikke saa godt kan drøftes offentligt —, tiltraadt, at der staar, at Socialministeren

„vil imødekomme Krigsinvalidernes Ønske om som Medlem af Invalidenævnet at udpege en sønderjysk Læge, der selv har deltaget i Krigen, for saa vidt det er muligt at finde en saadan Læge, der i øvrigt er udrustet med de fornødne videnskabelige Kvalifikationer, hvilket Ministeren dog efter en foreløbig Undersøgelse mente at kunne“.

Det vil i Praksis sige, at jeg i Øjeblikket mener, at der ikke er noget til Hinder derfor, og saa vil det altsaa ogsaa ske, hvis Lovforslaget bliver vedtaget.

Endelig er der det femte Spørgsmaal, som har været Genstand for særlig Drøftelse, nemlig den fremsatte Kritik af Nævnets og Raadets Administration. Jeg har deroverfor sagt, at det er jo givet, at naar det i Almindelighed er vanskeligt at have med saadanne Sager at gøre, hvor det drejer sig om at bedømme Procenten for en Invaliditet eller lignende Spørgsmaal, som Ulykkesforsikringsraadet og Invalidforsikringsretten staar over for, ja, saa bliver det ikke lettere, hvor det som her drejer sig om de sønderjyske Krigsinvalider. Man maa derfor altid være forberedt paa, at der vil komme en hel Del Kritik af de Institutioner, der har med saadanne Sager at gøre. Der staar ogsaa i Betænkningen, at jeg, naar Lovforslaget er vedtaget, ved Forhandling med Invalidenævnet og Invalideraadet vil søge gennemført den Praksis, at der tages det størst mulige Hensyn til de Klager, der kommer, at jeg endvidere vil forhandle med de to Institutioner og selv undersøge Forholdene i Sønderborg for at raade Bod paa de praktiske Klager, som i Udvalget er forebragt mig, men at jeg ikke mener, at man ad Lovgivningsvejen kan naa videre, end vi er kommet her, og at jeg principielt ikke kan tage imod en i almindelige Vendinger holdt Kritik af Institutioner som Invalidenævnet og Invalideraadet, der formentlig gør deres bedste for at naa til saa gode Resultater som muligt.

Det er de 5 Hovedpunkter, hvor der særlig har været rejst Spørgsmaal om at ændre Loven. Ved Siden af disse Punkter foreslaar man dog ogsaa paa enkelte andre Omraader at ændre Loven. Jeg skal saaledes nævne, at § 21 a. Nr. 3 foreslaas affattet saaledes, at der i Trangstilfælde kan